

Školu jsem neměl moc rád. Škola mě nebavila. Učení mě nebavilo.

Radši jsem lítal venku, hráli jsme fotbal a hráli jsme hokej a dělali jsme různé alotrie ale učení ne.

Takto začíná své vyprávění známý dětský psycholog Václav Mertin. Pan Mertin se narodil 25. září 1951 v Praze.

Základní školu bral jako nutnost, ale po jejím skončení si chtěl vybrat takovou střední školu, aby po maturitě mohl hned pracovat.

Jak jsem měl starší rodiče, tak oni mě nenutili k ničemu.

Takže jsem si vybral střední ekonomickou školu zahraničního obchodu.

Už na střední škole si ale uvědomil, že by se chtěl věnovat něčemu jinému než ekonomice.

Škola mi nijak nevadila, ale šel jsem už trochu jiným směrem. A pod vlivem jedné paní profesorky jsem se rozhodoval, že bych jako tu filozofii. Ale ona mi správně řekla, byla to doba potom, co sem přišli Rusové v osmašedesátém: „ Ta filozofie pro tento režim to není to úplně to pravý ořechový. Ale psychologie, to by bylo lepší. “

Takže jsem chodil na Filozofickou fakultu univerzity Karlovy tady v Praze.

A kam nastoupil po ukončení vysoké školy?

Já jsem nechtěl dělat praxi. Já jsem chtěl přemýšlet a zkoumat a bádát. Jenomže k tomu přece jenom byly potřeba určitý předpoklady jiný, než to co umíte, nebo jaký máte výsledky ve škole. Ty já jsem neměl. To znamená vstup do strany, nějaká angažovanost. Ani jsem to neplánoval. Tak mi s určitou protekcí našli místo v poradně. A vidíte, už je to letos v prosinci 50 let, co takhle pracuju a jsem naprosto spokojený.

Po sametové revoluci v roce 1989 se stal ředitelem PPP. Po zrušení poradny se vrátil na katedru psychologie, kde i předtím externě pracoval a zůstal tam učit 30 let.

Já jsem za ten rok 1989 nesmírně vděčný.

Jsem rád za všechny, kteří se toho dožili ...myslím si, že to stojí za to a stojí to za to do dneška.

Myslím si, že nic lepšího se nám nemohlo stát.

Při přednášení na vysoké škole pořád ale pracoval i s dětmi.

Učení je krásné, ale ta práce s dětma - tam člověk má pocit, že něco dělá, co by mohlo někomu prospět a být užitečný.

V současné době je už pan Mertin v penzi, ale dětem se nadále věnuje a to na naší základní škole Cimburkova, na Praze 3.

Na starý kolena, že jsem nastoupil na tuhle školu, to pro mě je nesmírné obohacení, který před tím jsem nezažil.

Musím říct, že všechny učitele, který tady máte, to jsou úžasní lidi, který já kdybych mohl, tak by je pozlatil.

Jsem strašně vděčný, že tady můžu být. Jsem tady spokojený.

A co by chtěl vzkázat a předat ze svých životních zkušeností mladé generaci?

Chtěl bych jim vzkázat, aby měla nějaké cíle. Cíle neznamená, že změním celý svět. Cíle jsou někdy malé, ale kdo nemá cíle, tak v podstatě nemá pro co žít.

Potom bych vzkázal, že občas jsou časy, který jsou složitější, náročný. Nicméně spoustu věcí se dá překonat tím, že člověk hledí na to pozitivní a na to, že vždycky je něco nebo někdo, o koho se můžete malinko opřít.

Přijímat ten život tak, jak jde, ale s určitou pokorou a s určitým optimismem.